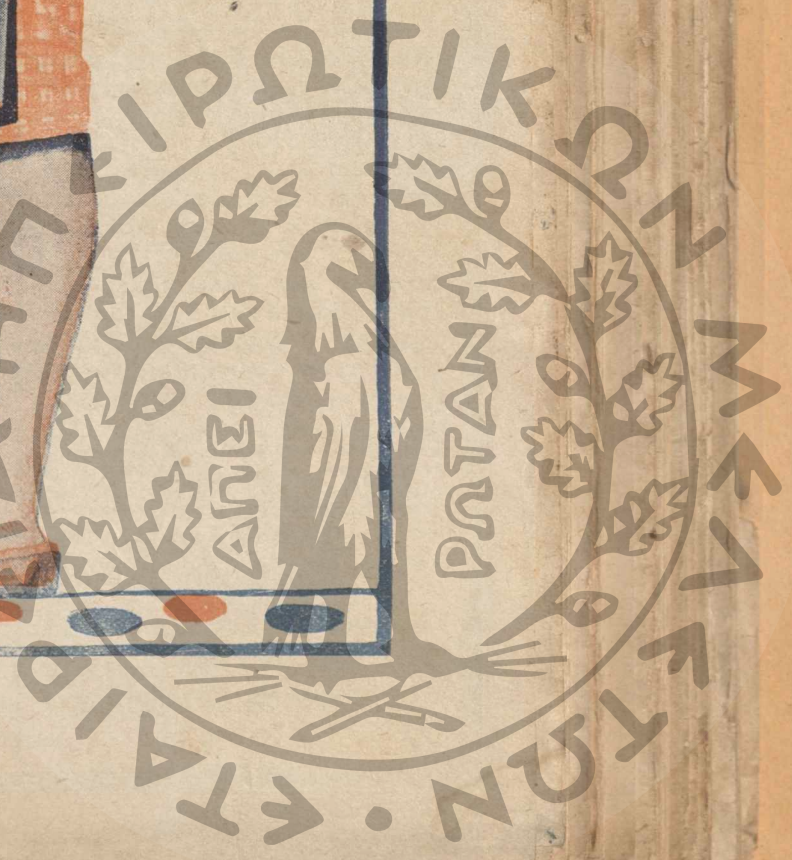

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ρε μου νερό!...

Νερό; Σε καλό του! Στο τραπέζι ήταν, δεν τρόβηλε; Του γέμισε και του έδωσε ένα ποτήρι. Τό πήρε μη μπορώντας να συγκρατήσει την τρεμούλα του χεριού του, τότε δλο με γρήγορες ρουφηξίες, τινάχτηκε άπάνου, φόρεσε το καπέλλο του και τράβηξε προς τη σκάλα...

Η ύπνερτρία είχε σταθεί στο κεφαλόσκαλο και τον κίταζε λιπνένα... Βγαίνοντας στο δρόμο αντίκρινος στο αντίκρινό παράθυρο μία γειτόνισσα. Του φάνηκε πως τον παραμόνευε και φουρξίστηκε. Έβγαλε το μαντίλι του, καμώθηκε πως σκουπίζει τη μύτη του και καταφύγισε χωρίς να την χαιρετήσει...

Είχε σκεφτεί από το πρωί να κατεβή και να πλανηθί στο Φάληρο, με την έλπίδα πως θα συναντούσε κάποιον τη γυναίκα του μόνη της ή μαζί με κάποιον άγνωστο, με τον άνθρωπο που τον πήρε. Ένα τέτοιο συναπάντημα τον τρώαζε, μα τ' άφησε δλο στη τύχη, μη μπορώντας να σκεφτεί καθαρά, σάν νάχε σκαμπιστεί το μυαλό του.

Κατεβαίνοντας στην Όμοιοια είχε καταστρώσει κι' άλλες το σχέδιό του. Θάβριζε ένα εισιτήριο για τον Πειραιά και θα κατέβαινε στο Φάληρο, φυλάγοντας το στην τσέπη του για να το δείξω το βράδυ που θα γυριζε σπίτι στην ύπνερτρία.

Κατέβριζε ως την κυρία... Στεναχωριέται, λέει, για το παιδί και θέλει ν' ανέβη. Μα της είπα να καθίσει λίγες μέρες ακόμα... Ε... Έπειτα θ' άπλωνε αδιάφορα στην τσέπη του, θα τραβούσε το μαντίλι του και θάβριζε μαζί και το εισιτήριο.

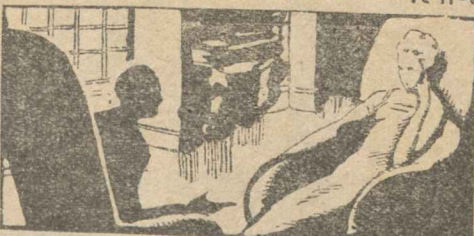
— Τ' είπ' αυτό... α!... α!... Τό εισιτήριο!... Είδες εκεί να μη μου το πάρουν! Για κίτα...

Κατεβαίνοντας στο σταθμό πέρασε μπρός απ' τον έφημεριδο-πώλη που διαλάουσε κάποια μεταμεσημερι-τική έφημεριδα. Ο ίδιος φόβος που τον έπιασε και το πρωί τον έκαμε να σταματήσει απότομα και να βάλει μηχανικά το χέρι του στην τσέπη. Άγροσε μία έφημεριδα, μπήκε στο βαγόνι, την άνοιξε κι' έβριξε μία γρήγορη ματιά στους τίτλους...

Τό τραίνο είχε ξεκινήσει...

Δάφνια τινάχτηκε απότομα άπάνου και προχώρησε προς την πόρτα σάν νάθελε να πηδήσει έξω. Οι επιβάτες τον κίταξαν περιεργά... Φαινόταν ύπερβολικά ταραγμένος, έβγαζε κάθε τόσο το κεφάλι του απ' την άνοιχτη πόρτα ανυπομονώντας να φτάσει στο Μοναστηράκι. Είχε διαβάσει στην έφημεριδα μία ειδησούλα με τρεις γραμμές για κάποια γυναίκα που πέσε στις έντεκα το πρωί απ' την Ακρόπολη. Ούτε τ' όνομά της αναφερόταν, ούτε καμιά άλλη λεπτομέρεια. Η είδηση αυτή τον είχε κίσει άνω-κάτω, δεν έβλεπε την ώρα να πηδήσει έξω από το τραίνο και να τρέξει να μάρη. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, τον έπιασε την άνοιξη, αίσθανόταν κάτι να τον σφίγγει στο λαιμό και να τον πνίγει, ή πνοή, αίσθανόταν τον στομάχι του να τον σφίγγει, τον λαιμό, τον δέτη του. Στο σταθμό του Μοναστηρακιού πήδησε στη πλάτ φορ κι' ανέβριξε τρέχοντας τις σκάλες, πετάγοντας το εισιτήριο στον υπάλληλο που έφερε ξοπίσω του φωνάζοντας. Φτάνοντας άπάνου στη πλατεία της Ακροπόλεως κι' έφυγε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του... Είχε δει κάποτε έξω από κάποιο αστυνομικό τμήμα το πτώμα μιας γυναίκας που πέσε από μία ταράτσα, ξεπλυμένο πάνω σε μία πλατεία σανίδα. Έτσι άπαράλλαχτα έβλεπε τώρα τη γυναίκα του, με τις ίδιες βαθουλές πληγές στο κεφάλι, που δειχναν το τσακισμένο της κρανίο, με την ίδια αιματοβαμμένη όψη, ένα σωρό από κοπανισμένες σάρκες και θρυμματισμένα κόκαλα. Έσφιγγε τα δόντια του για να μη ξερονίση, σφιχτόκλεινε τα μάτια του, ήθελε να διώξω απ' το μυαλό του την εικόνα αυτή, χωρίς να το κατορθώνη. Κάθε τόσο φώναζε στο σωφέρο να κάμει πειδ γρήγορα, ήταν μουσική στον ιδρώτα, έβριζε τα νύχια του στα μάγουλά του, ξεροκατάπινε για να σταματήσει το κλάμα του, το φαινόταν πως βρισκόταν μέσα στην άγνια κάποιου εφιάλτη, που δεν είχε τέλος, που δεν είχε ξυπνήσει...

Φτάνοντας στην πλατεία της Ακροπόλεως πλήρωσε τον σωφέρο κι' έτρεξε ν' ανέβη όσο μπορούσε πειδ γρήγορα. Οι φύλακες που τον είδαν να μπαίνει λαχανιασμένος, καταδρωμένος, σάν τρελλός, στάθηκαν και τον κίταξαν μ' άπορία. Τους πλησίασε χωρίς να τους χαιρετήσει και τους ζήτησε πληροφορίες. Άνυσχουσε να μάθει για την γυ-

και χαμήλωσε τα μάτια της...

Ο Ζαχαρίας κατάρλαβε πως θα τ' ασάστισε αν τον ρωτούσε τίποτα περισσότερο, έσκυψε πειδ πολύ το κεφάλι του, έβριξε δυνατά και της είπε σά να πνιγόταν: — Ένα νερό, φέ-

ναίκα που πέσε και σκοτώθηκε, γιατί είχε χάσει από τα χτέες την ύπνερτριά του. Ναί, νάί, την ύπνερτριά του...

Οι φύλακες δεν ήξεραν πολλά πράγματα. Είχε πέσει απ' το ανατολικό μέρος κι' όσο να τρέξουν να δουν την είχαν κιάλας σηκώσει. Δεν την είχαν προσέξει έξάλλου όταν έμπαινε. Θα μπορούσε όποιο να μάθει καλύτερα αν πήγαινε στο Νεκροτομείο. Έκει την είχαν μεταφέρει...

Ο κύριος Ζαχαρίας άναστένανε κι' έφυγε με την ίδια φούρια πούχε άνεβρι. Μπήκε στο πρώτο αυτοκίνητο που βρήκε στη λεωφόρο, σοφιστάθηκε στην άκρη σκοτωμένος απ' την κούραση και την άγνια, άκούμπισε το κεφάλι του στα γόνατά του κι' άπόμεινε έτσι ως την ώρα που φτάσε στην Όμοιοια.

Όταν έστριψε απ' την όδον Άγίου Κωνσταντίνου στην όδον Σωκράτους, αίσθάνθηκε την άγνια του να μεγαλώνει, κατάρλαβε πως δεν θα τον βαστούσαν τα πόδια του ν' ανέβη ή σκαλοπάτια του Νεκροτομείου. Στάθηκε, άφανισμένος καθώς ήταν στη μέση του δρόμου και κίταζε γύρω του. Ο κόσμος διάβαινε πλάι του, χωρίς να ναντεψει την άγνια του, χωρίς να ύποψιάζε-ται το παραγκιό του. Ένοιωσε άλλωστε παρρημοίς, είχε τη ζάλη του ανθρώπου που κίταει από ψηλά κάποιο βαθύ γκρεμό και τον πιάνει ύλγος, για μία στιγμή αίσθάνθηκε την έπιθυμία να σταματήσει πριν προτο διαβή τη θύρα που θα πέραγε κοντά του και ν' άρξω να τον λέη τον πόνο του, τη συμφορά του. Συγκρατήθηκε, κοιτάχτηκε, κοιτούσ' όποιον σ' άγκωνάρι, άκούμπισε πάνω του κι' έβλεψε τα μάτια του. Πόση ώρα έμεινε έτσι, χωρίς να σκεφτεί τίποτα, δεν το κατάρλαβε κι' ο ίδιος. Σαφινά όμως πέρασε από τη φαντασία του το πτώμα που έδει άλλωστε μπρός στο αστυνομικό τμήμα, σκέφτηκε τη γυναίκα του, τινάχτηκε απότομα και τράβηξε δλοίσα προς το νεκροτομείο. Τόχε πάρει άπόφαση ν' ανέβη και να ζήτηση πληροφορίες, μα μόλις έφτασε απ' έξω προσπέρασε γρήγορα γρήγορα σάν να τον κυνηγούσαν. Πήγε και στάθηκε στην άλλη γωνία του δρόμου, προς την όδον Πειραιώς, στενωχωρημένος, άνυ-πόμονος, μαστώντας το μουστάκι του...

Κάποιος βοηθός πουταν έκει τον ρώτησε τί ζήτησε, μαστώντας τον με περιέργεια. Ο κύριος Ζαχαρίας τον κίταζε λίγες στιγμές σάν να μη τον άκουσε. Τά λόγια του βγαίναν απ' το στόμα του τρεμάμενα, κομμένα, άνακατομμένα. Ο βοηθός τον λυπήθηκε.

Καθίστε... Μη κάνετε έτσι... το έπε και το έδωσε μία χαράκιλα. Νά καθίστε... Όχι, όχι, να τον συμπάθη κι' όλος που τον ένοχλεί...

Δεν ήταν καί κουρασμένος. Ηθελε να μάθει για τη γυναίκα που πέσε και σκοτώθηκε, γιατί είχε χάσει την ύπνερτριά του και άνησυχούσε... Αυτό ήταν...

Ο βοηθός κούνησε με λύπη το κεφάλι του. Λυπόταν που δεν μπορούσε να τον διευκολύνη. Έλλειπε την ώρα που την κουβί-λωση έκει. Όταν πήγε την είχαν σηκώσει για το νεκροταφείο.

Αν ήθελε όμως να περιμένη λίγο θα ρχόταν κάποιος συνάδελφός του και θα το έδινε ότι πληροφορίες ήθελε...

Στο νεκροταφείο... μουμυοίσε ο κύριος Ζαχαρίας. Στο νεκρο-ταφείο... Έτσι κι' όλος άμέσος... Την άφανσε...

Ο βοηθός του έξηγησε πως δεν θα την είχαν θάψει ακόμα. Θα την άκούμπησαν στην έκκλησίστα μήπως την γνωρίσει κανένας πειδ ήταν.

Α Έτσι... Ο κύριος Ζαχαρίας δεν μπορούσε να περιμένη πειδ...

Ηθελε να τρέξει, να την δει με τα μάτια του. Έσφιξε το χέρι του βοηθού κι' έφυγε βιαστικά, κυττάζοντας γύρω του γι' αυτοκίνητο...

Όσο να φτάση στο νεκροταφείο είχε ματώσει τα δάχτυλά του απ' την άγνια του, πετακόβοντας τα νύχια του με τα δόντια. Ο σωφέρος γύριζε κάθε τόσο και τον κίταε φοβισμένος. Τόν είχε πάρει, χωρίς άλλο, για τρελό...

Μπαίνοντας στο νεκροταφείο, ο κύριος Ζαχαρίας, πλησίασε ένα φύλακα και τον ρώτησε για το πτώμα. Έκεινος τούρριξε μία ματιά από πάνω ως κάτω και τούδειξε την έκ-κλησία.

Νά, έκει την βάλανε!...

Ο κύριος Ζαχαρίας έννοιωσε πάλι να του κόβεται ή πνοή.

(Συνέχεια στο προ-σέχες).

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όρα 3

Χέες, έπιγα ν' άποχαιρετήσω τον Παρίνη. Ύγαινε μου έλεπε, πειδ μου. Ύγαινε άτυχε νέε, τον όποιον ή φύσις κατεδίκασε να πεθάνει πέντε μέρα που δλο έκεινα τα μεγάλα ανθρώπινα πάθη, τα έλπια πάντοτε δυστυχής, φίλε μου. Δεν μπορώ ούτε να σε συμβου-λεύσω, ούτε να σε παρηγορήσω. Είμαι γέρος πιά, παιδί μου, ή ή-λυσία μου έχει παγώσει όλα τα μέλη του σώματός μου. Καί όμως ή καρδιά μου φλέγεται ακόμα και ή ψυχή μου νοιώθει πάντα μέσα στο πόθος της ζωής.

Την μόνη παρηγοριά που έχω να σου δώσω είναι ή συμπάθεια που αισθάνομαι για όλες σου τις συμφορές, για όλες σου τις δυστυ-χίες. Σε λίγο θα πάω να ζω, μα ή ψυχή μου θα σε θυμάται πάν-τα και σάν άλλο κόσμο που θα βρίσκεται.

Τον Παρίνη τον άφησα άμέσως και βγήκα με δάκρυα από το σπίτι του. Την ώρα που κατέβαινα τις σκάλες άκουσα πίσω μου την γεροντική φωνή του, ή όποια εξακολουθούσε να μου έπανα-λάμβανε: Ύγαινε, υγίαινε...

Όρα 9, βράδυ

Όλα είναι έτοιμα. Τα άλογα θα τα ζέψουν στο άμάξι κατά το μεσημέρι. Έως την ώρα αυτή η-γίαινε να πλαγιάσω λιγάκι, γιατί είμαι κατάκοπος.

Ύγαινε Λορέντζε, υγίαινε. Αύ-ρι τη στιγμή που σου γράφω, προ-σέχες τόνομό σου και σε χαιρετώ με μία άπειρη τρυφερότητα και με βαθιά συγκίνηση...

Αυτή τη στιγμή κλάω, Λορέντζε. Ή αν μπορούσα να σε ξαναϊδώ, να σου ξαναμλήσω...

Άραγε θα μπορούσα να το κα-ταφύσω αυτό ποτέ ή θα πεθάνω χωρίς να μπορούσα να σ' ευχαρι-στώ για όλη αυτή την φιλία σου, για την άδελφική αυτή άγάπη σου;...

Και σένα, Θηρεσία μου, και σένα θα μπορούσα να σε ξαναϊδώ... Ή άγάπη μου, ή! οδρανία μου! άκουσε το ακόμα μία φορά, άκουσε το. Σ' αγαπώ!

Μ' αλλοίμονο! Τι να την κάνω και αυτήν την άγάπη!

Άφου ό δυστυχισμένος αυτός έφτασε είναι μοιραίο να φέρη τόσα άλγος, τόση λύπη, τόση άναστά-ση στην οικογένειά σου και άφου, χωρίς να το θέλω, θα έφερα με τον έρωτά μου αυτό, τόση άνησυχία στη ζωή σου, γι' αυτό φεύγω, Θηρεσία, σπύσω μακριά, χωρίς ούτ' έγω να έρω που πηγαίνω.

Ακολουθήσω τυφλά το πε-ριμένον μου, Θηρεσία. Δεν μπορώ να σκεφθώ πιά τίποτα, δεν μπορώ ν' άποφασίσω τίποτα...

Ας χωριστούμε! Οι Άλπει, ό άκεανός, ό κόσμος δλόκληρος ήταν γραφτό να χωρισθούμενός σου και άφου, χωρίς να μ' άκούσουν οι αϊώνια...

Τό έβρι, άγάπη μου. Δεν θα σε ξαναϊδώ πιά ποτέ! Δεν θα ξα-ναϊδώ πιά τα μάτια σου, δεν θα σε ξαναμλήσω πιά.

XV

Γένοια 11 Φεβρουαρίου

Πόσο είμαι ευχαριστημένος, Λορέντζε, που έφυγα. Έδώ ό ήλιος που φαίνεται πιά γλυκός, πιά ώραιος! Μία έλαφρή άνακούφιση νοιώθω καθώς άναπνέω τον άέρα αυ-τής της πόλεως.

Δυστυχώς όμως δεν θα μείνω πολύ μαρδ έδώ. Σε λίγες ώρες θα εξακολουθήσω και πάλι τον δρόμο μου. Στάς 16 του μηνός θα είμαι άσφαλώς στην Τουλών.

XVI

Πέριαι 15 Φεβρουαρίου

Τι άνώμαλος που είναι ό δρόμος στά μέρη αυτά! Τι άπότομα

και βραχώδη που είναι όλα τα βουνά που ύψώνονται γύρω μας. Μαζί με όλους τους κόπους και όλες τις ταλαιπωρίες της ή-μέρας, ξανάρχονται στην σκέψη μου και όλα έκεινα τα βάσανα της ψυχής μου, όλες εκείνες ή πικρές σκέψεις της ζωής μου.

Σου γράφω, Λορέντζε, από τους πρόποδες των παρλιών Άλ-πεων. Στο μέρος αυτό σταματήσαμε λίγο το άμάξι μας, για να ξε-κουράσουμε τάλογά μας. Δεν έβρι άκριβώς ποτέ θα φύγουμε άπ' έδώ.

Σε σκέπτομαι, Λορέντζε, αυτή τη στιγμή, σε σκέπτομαι και μαζί μ' έσένα συλλογίζομαι και όλο έκεινο το βασανισμένο παρελθόν της ζωής μου... Ήταν άλήθεια, πεπρωμένο φίλε μου, να μη μπορώ πιά να κάνω ούτε ένα βήμα χωρίς να σκεφθώ τα βάσανά μου...

Τις λίγες ώρες που βρίσκομαι έδώ τις περνά μονάχος. Δεν έχω κανένα άνθρωπο κοντά μου που να μπορώ να μου κρατήσει συντρο-φία. Περνάω μονάχος μου όλο το ύπεροχο άχρογιάλι που βρίσκε-ται γύρω μας.

Ο δροσερός άγέρας που πνέει γύρω μας, μου άνοίγει την ψυχή μου και με γεμίζει με μία γλυκερά νοσταλγία...

Και όμως είναι στιγμές, φίλε μου, που πνίγομαι και δεν μπορώ να σκεφθώ πιά τίποτα. Η έπιθυμία του θανάτου μου ξανάρχεται στην ψυχή μου. Μου φαίνεται πως μόνο όταν λείπω απ' αυτή τη ζωή θα μπορούσα να ξεχάσω τον πόνο αυτό που τυραννεί την ψυχή μου.

Πόσο είμαι μόνος, Λορέντζε.

Είπε ήμέρες που νοιώθω πως δεν υπάρχει κανείς στον κόσμο που να καταλάβη, να συγκινήθω, και να με παρηγορήσει λίγο στις τόσες δυστυ-χίες του βίου μου...

Και στο μέρος όμως αυτό που βρίσκομαι, φίλε μου, αισθάνομαι κάθε ήμερα ότι είμαι μονάχος και έρημος. Όλα τα πράγματα γύρω μου είναι πένθιμα, σκοτεινά, και δεν έχουν για μένα καμιά ευχαρί-στηση.

Δεν ζω παρά μόνο με τη σκέψη της, Λορέντζε, και όμως, αλλοίμο-νο, τό έβρι πως ποτέ δεν θα μπο-ρέσω να την ξαναϊδώ...

Στο μέρος αυτό θα μείνωμε ά-κόμα δύο ήμέρες και ύστερα θα φύ-γουμε για τη Βενημία.

Δεν βλέπω την ώρα ποτέ να μπώ και πάλι στο άμάξι μου. Δεν μπορώ να φαντασθώ, φίλε μου, πόσο έχω άνάγκη από άλλαγή, από κίνηση και από γνωριμία άλλων προσώπων, από την θαά άλλων άγνωστων τόπων.

Ύγαινε, φίλε μου. Θα σου έλα-ναγαράσω συντομώτατα.

XVII

Βενημία 19-20 Φεβρουαρίου

Είμαι ένας δυστυχισμένος χωρίς καμιά έλπίδα, χωρίς καμιά παρηγοριά.

Ζω διαρκώς μέσα σε άγνιες θανάτου, μέσα σε πικρές όδους. Και όμως πρέπει να τα όπορώ όλ' αυτά. Πρέπει να τα ζω έτσι χωρίς να έχω το δικαίωμα να διαμαρτύρομαι...

Είνε άνάγκη να φιλοσοφώ, Λορέντζε, να φιλοσοφώ διαρκώς! Πώς είναι δυνατό πιά να έλπίσω στη ζωή, έγω που έχασα σ' αυτό τον κόσμο όλο μου τα όνειρα, όλη μου τη δύναμη, όλη μου την ζωή...

Δεν έχω πιά καμιά έπιθυμία... Και όμως Λορέντζε, κάποια φωνή μέσα μου, μου λέει διαρκώς: — Δεν είσαι σ' μόνο δυστυχής...

Ναί, άλήθεια! Αυτή ή φωνή μου φέρνει κάποτε μία παρη-γορία.

Μά είναι πάλι ήμέρες, είναι στιγμές που αισθάνομαι μέσα μου τέ-τοια άγνια, τέτοια όδον, τόσο πένθος, ώστε δεν είναι δυνατό να πα-ρηγορηθώ πιά με την ευτυχία ή με τη δυστυχία των άλλων άν-θρώπων...

Δεν φαντάζομαι, Λορέντζε, να όπάχην, άνθρωπος στον κόσμο, ό όποιος να μπορούσε ποτέ να άνδξω σε τέτοιο παραγκιό ψυχής, όπος έγω...

Ποιός, άλήθεια, άγάπησε τόσο, και ποιός άγαπήθηκε με τέτοιο πάθος...

(Ακολουθεί)

Η Α. Μ. Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Σ'Ε μιά πολύ μακρινή εποχή, στο γοητευτικό εκείνο μέρος που λέγεται Παράδεισος, έζησαν ο 'Αδάμ και η Εύα. Ένα πρωί οι προπάτορές μας μόλις είχαν ξυπνήσει και ενώ ο 'Αδάμ τέντωνε τὰ μέλη του κάνοντας έτσι λίγη γυμναστική, η Εύα, τὸ ἐκλεκτὸ πλάσμα, τὸ ἰδανικὸ δημιούργημα, τὸ ἀγαπημένο ἀριστούργημα τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἔφαχνε μέσα στὴν γκαρντερόμπα καί, στὴ με-
κρινή ἀκόμα ἐκείνη ἐποχή, παραπονιόταν, λέγοντας :

Ο πρωταγωνιστής
Ζωρζ Ο'Μπριέν

Η πρωταγωνίστρια Όλιβ Μπέρντεν

«Δὲν ἔχω πιά τίποτα γιὰ νὰ σκεπάζω τίς πλάτες μου !»
Υστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψη προχώρησε πρὸς τὸν 'Αδάμ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ του. Μὰ ὁ προπάτωρ μας ἦταν ἐκείνου τὸ πρῶτὸ μὲ χαλασμένο τὸ κέφι. Παρ' ὅλη τὴ γοητεία πὺν ἐξασκούσε ἀπάνω του, τὴς ἀρνήθηκε κάθε βοήθεια.

Ἡ Εύα ἀπογοητευμένη καὶ γεμάτη κακία κατὰ τοῦ ἀντρός της εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ της ὁ Ὁ Θεός, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

— Εὐα, τὴς εἶπε σφυρίζοντας σιγὰ σιγὰ, γιατί δὲν ἔχεις ὥρατα φορέματα καὶ πλούσια στολίδια ; Ἄν ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος, ἐσὺ εἶσαι μιά βασίλισσα. Ὅταν ἔχει κανεὶς ὅπως ἐσὺ, τὸ ὄπλο αὐτὸ πὺν λέγεται «γοητεία» μὴ ποιεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὅσα θέλει... Τὰ φύλλα μὲ τὰ ὁποῖα εἶσαι στολισμένη δὲν σοῦ ταιριάζουν... Ἐγὼ ἔξω εἶνα μέσο νὰ σὲ κάνω νὰ φαίνεσαι πῶς ὀμορφῇ.

Καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ φειδιοῦ ἔγινε τόσο σιγανὸ καὶ τόσο γλυκὸ ὥστε ἡ Εύα δέχτηκε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ἐδριάμβευσε.

Αἰῶνες πολλοὶ πέρασαν ἀπὸ τότε, μὰ ἡ Εύα εἶνε πάντοτε ζωντανή καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἡ ἴδια. Ὁ σύζυγός της ὁ 'Αδάμ Σμιθ, μοιάζει μὲ τὸν ἐνδοξὸ προπάτορά μας. Μονάχα τὸ φεῖδι τοῦ Παραδείσου ἔχει μεταμορφωθεῖ στὴν πεταχτὴ 'Αλίη, μιά γειτόνισσα τὴς Εύας, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ τὴν παρασύρῃ στὸ δρόμο τὴς διαφθοράς.

— Κάθε γυναίκα, τὴς λέει, ἔχει καὶ τὴ λύρα της... Ἄν ὁ ἀντράς σου εἶνε φτωχὸς καὶ δὲν ἔχει τὰ μέσα, γιὰ νὰ ντύνῃ ὅπως θέλεις ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι πολλοὶ καὶ εὐκολοὶ γιὰ νὰ γίνῃς κομψή.

Ὁ πειρασμὸς ἐβασάνιζε τὴν Εύα, μὰ ἐπειδὴ ἦταν τιμὴ, ἐδίσταζε. Μιά μέρα, καθὼς ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι της, παρεσύρθη ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο. Εὐτυχῶς τραυματίστηκε ἐλαφρῶς, μὰ τὰ ρούχα της εἶχαν γίνῃ κομμάτια. Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ ἀτυχήματος, ὁ περίφημος ῥάπτης Ζοζέφ 'Αντρέ, δὲν ἤξερε πὺς νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ. Τὴν πῆρε στὸν οἶκο του καὶ ἐνῶ οἱ ἐργάται του προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ ρούχα τὴς Εύας, τὴς ἐφόρεσαν ἓνα ἀπὸ τὰ πῶς ὥρατα μοντέλλα τοῦ Καταστήματος.

Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ζοζέφ 'Αντρέ ἔτσι θαυμάσια ντυμένη ἔμεινε κατάπληκτος. Ποτέ του

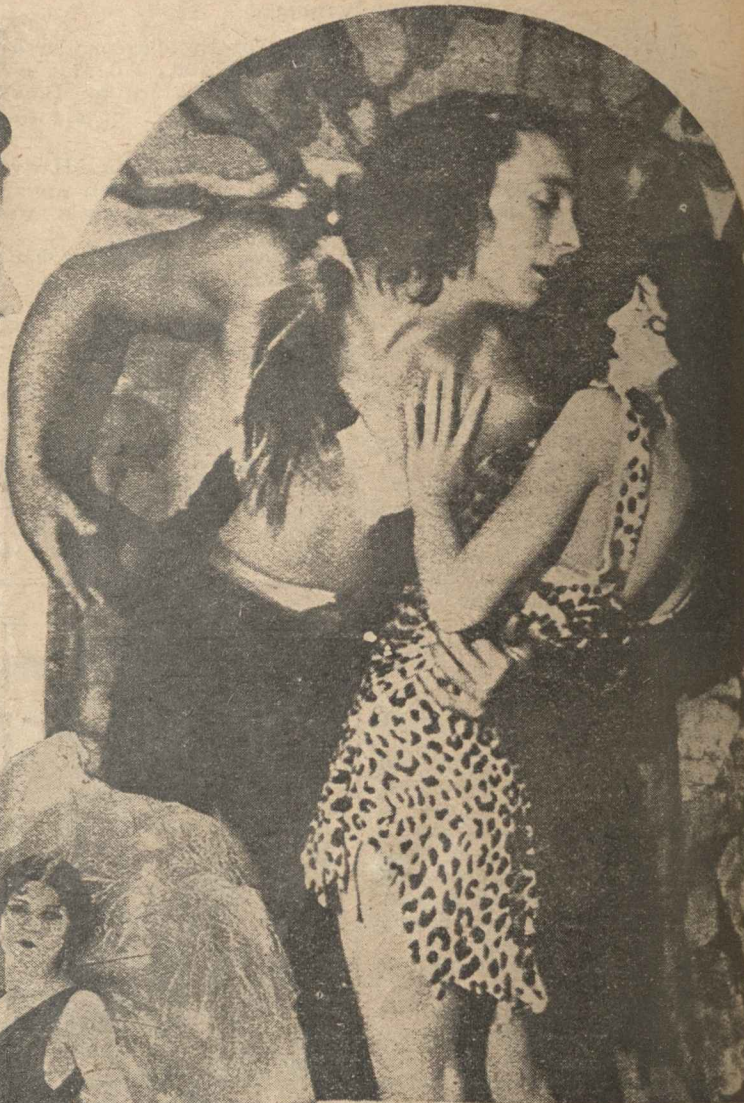

Ἡ Εύα φορεῖ τὰ ὥραιότερα μοντέλλα τοῦ Καταστήματος.

Νέα ταινία με φυσικά χρώματα τῆς Φόξ Φίλμ.

δὲν εἶχε στὸ Κατάστημά του τέτοιο μοντέλλο καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ὀφθῇ νὰ φύγῃ. Ἔτσι, μέσα στὰ θαυμάσια αὐτὰ κοστούμια, ἡ Εύα ἦταν ὡς μιά βασίλισσα. Ὁ Ζοζέφ 'Αντρέ τὴς προσέφερε μιά δόκλιση περιουσία γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ παντοτεινὰ στὸν οἶκο του. Ἡ Εύα ἀρνήθηκε, μὰ κρυφὰ ξαναπήγαινε κάθε μέρα, στὸ μεγάλο οἶκο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φορᾷ τὰ περίφημα κοστούμια του.

Μὰ, μ' αὐτὰ, σιγὰ σιγὰ τὸ σπίτι της ἔπαψε νάχη γοητεία γι' αὐτή. Μιά ἡμέρα ὁ 'Αδάμ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Εύα τὴν ὁποία

Ἡ Εύα ἀπέφευγε τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ 'Αδάμ.

ἔβλεπε νὰ μαρζώνῃ διαρκῶς, ἀποράσσει νὰ τὴς κάνει ἓνα βασιλικὸ δῶρο. Πῆγε κρυφὰ στὸν οἶκο τοῦ Ζοζέφ 'Αντρέ γιὰ νὰ τὴς ἀγοράσῃ ἓνα μαντῶ.

Μὰ ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ κατάπληξις του ὅταν εἶδε τὴν γυναίκα του μανέν.

Ὁ θυμὸς του τὸν ἐτόφλωσε, μὰ ἡ Εύα προχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ ἔρα, ἀγαπημένε μου, ἐπὶ θά-
χουσιν σήμερα ἐδῶ γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤρθα νὰ κάνω τὸ μαντενέ, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι θὰ μπορούσα νὰ φορέσω τὸ ὥρατο μαντῶ πὺν θὰ μοῦ προσφέρεις.

Ὁ Ζοζέφ 'Αντρέ, ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ, ἐπεδοκίμασε τὰ λεγόμενά της.

Τὶ θέλατε ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ νὰ κάνῃ ὁ 'Αδάμ, Σμιθ, γοητὴς τὴν Εύα καὶ ἔφυγε μαζί της θριαμβικῶς ἀπὸ τὸ Κατάστημα τοῦ Ζοζέφ 'Αντρέ.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΠΡΟΣ ΕΠΑ

ΜΩΡΙΣ ΣΧΥΤΖ ... Καθηγητὴς Βερνιέ
ΒΑΝ ΝΤΕΛ ... Ζάν-Λουί Βερνιέ
ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΑΚΕ ... Λαράκ
Α. ΣΑΛΕΜ ... Ὁ 'Ιεροδ
ΜΑΡΤ. ΜΑΝΤΙΣ ... Ἀλίκη Λερού
ΒΕΡΘΑ ΖΑΛΑΜΠΕΡ ... Κυρία Βερνιέ

Μια μεγάλη χαρὰ κατεῖχε τοὺς δι-
κούς του πὺν τὸν ἔβλεπαν θερα-
πειμένο καὶ μετανοημένο.

ὁ ἀναρχικὸν, εἶχε γίνῃ ὑπὸ τὸ ψευ-
δὸν Σίμας, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρωταγω-
νιστὰς τὴς 'Εβραϊστικῆς Κινησέας, ἡ
ἐκείνη μεταμόρφωσις εἶχε συντελεσθεῖ
ἐν ὅλῳ τὸν γένειον του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ
τοῦ πατρὸς τοῦ φίλης. Ἀλίκης Λερού,
ἡ ἡρωὶς πὺν ἐπορεύετο ὡς ἓνα μο-
ντέλλο τὴς 'Ιερουσαλὴμ.

Ἀργίως καὶ στάσεις εἶχαν ὀργανω-
θεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ κόμμα πὺν
τοῦ Ζάν-Λουί Βερνιέ, στὸ ὁποῖο

Ἡ Ἀλίκη ἀπέφρευε τὸ Λαράκ.

ἔκρινε ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας. Εἶχε μά-
λιστα ὁ ἴδιος διατάζει κάποιον ἄτομον ὀνομα-
ζομένου Λαράκ, τὸ ὁποῖο διέμενε ὡς πρῶ-
τος τοῦ κόμματος στοὺς ἁγίους Τόπους ν'

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΙΝΙΑ ΓΑΛ- ΛΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

πᾶν στὸ Παρίσι. Ἐφθασε στὸ Παρίσι ὁ γιῶν τὴν
ὥρα πὺν ὁ γιῶν τοῦ μιλῶντος σὲ μιά συγκέντρω-
ση ἀναρχικῶν. Τὸν ὡδήγησαν ἐκεῖ. Ὁ πατέρας
κοιτοῖσε τὸ γυῖο του μὲ ἀγωνία καὶ δὲν μπόρεσε
νὰ συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ καταπλήξεως, ὅταν
τὸν ἀκούσε νὰ λέῃ τὴν συγκέντρωση : Τὰ δικαιο-
σύματα τοῦ πατρὸς στὸ παιδί του εἶνε αὐταρχι-
κά καὶ δὲν ὑπάρχουν στὴ φύση.

Τότε ὁ καθηγητὴς, γάναξε ἀπὸ τὴ θέση του.
— Θὰ ἡγνέτο τόχα ὁ ὁμιλητὴς ν' ἀναγνωρί-
σῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του ;

Μιά σιωπὴ ἀπλώθηκε στὴν ἀρχή, μὰ κατόπιν
ὁ πατέρας ν' ὁ γιῶν τοῦ χωρίς ὁ τελευταῖος ν'
ἀναγνώριζεν τὸ συνομιλητὴ τοῦ ὅχιαν μιά ἑα-
γὼν σελήνη. Σὲ λίγο ὅλη ἡ συγκέντρωση ὡ-
χισε νὰ μιλάει καὶ νὰ προβολεῖ ὡς ἐκδηλώσεις
κατὰ τοῦ καθηγητοῦ. Τότε ὁ Ζάν Λουί βλέπον-
τας ὅτι ὁ ἀγνώστος τὸν ὁποῖον ἀνέκρινε κιν-
δύνευε, θέλησε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, μὰ οἱ σύν-
τροφοί του τὸν ἐχτύπησαν καὶ τὸν ἐξάλωσαν

Ὁ πατέρας ἀνασέκωσε τὸ λιπόθυμο παιδί του

ἀναίσθητο κάτω. Λιπόθυμος μετεφέρθη ἀπὸ τὰ
πατέρας του σὲ μιά κλινική. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες
ἡμέρας θεραπείας, ὁ γιῶν ἀνέγειλε ἓνα τρο-
μερὸ νέο : Ὁ Ζάν Λουί εἶχε τρελῶθεῖ, ἀπὸ τὰ
χτυπήματα τοῦ κεφαλοῦ του. Ὁ πατέρας ἀπε-
πνέμενος, ἀπεφάσισε νὰ πᾶν τὸ παιδί του
στὴν 'Ιερουσαλὴμ.

Κατὰ τὴ διάγνωση τοῦ γιῶντος μόνον μιά
δυνατὴ συγκίνηση θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ τὸν
τρελὸ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὁρασίαν του.

Ἡ μητέρα του καὶ ἡ μικρὴ Ἀλίκη, ἡ ὁποία
ἀγαποῦσε τὸ Ζάν σκέφτηκαν ὅτι μόνον μὲ τὴν
πίστη θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν στὸν τρελὸν τὴ
δυνατὴ συγκίνηση πὺν θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀνα-
βλέψῃ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὡδήγησαν ἐπὶ Βηθ-
λεὲμ, στὴ Ναζαρέτ, στὴν Τιβεριάδα, στὴν 'Ιερι-
χὼ, καὶ σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου ἀφθονοῦσαν ἡ
ἀναμνήσεις τὴς ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέρα τὴς Μεγάλης Παρασκευῆς βοή-
θησε στὴν 'Ιερουσαλὴμ, τὴν ὥρα πὺν γινώταν
ἡ ἀναπαράστασις τὴς μεταβάσεως τοῦ Χριστοῦ
μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὄμο στὸ Γολγοθᾶ. Ὁ Ζάν
Λουί, μέσα στὴν ἔκστασις τοῦ φανταστικῆς
προνοῦς πρᾶγματι ὁ Χριστὸς βεβλίζοντας πρὸς
τὸ μαρτύριον καὶ τὴ στιγμή πὺν ἓνας παπὰς πὺν
ὕπευθετο τὸν Κεντυρίωνα φώναζε ἓναν ἄλλο
γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐξαντλημένο Χριστὸ κρα-
τώντας τὸν σταυρὸ, ὁ τυφλὸς ἔτρεξε μπροστὰ
καὶ πῆρε τὸ σταυρὸ τὸν ὁποῖο ἔφερε ἔτσι πρὸς
τὸν Γολγοθᾶ. Ἡ προσπάθεια αὕτη τὸν συγκίνησε
τόσο ὥστε τὸ θαῦμα ἔγινε καὶ ὁ τυφλὸς ἀνέβλε-
ψε. Ὁ Ζάν Λουί εἶχε σωθεῖ. Μιά μεγάλη χαρὰ
κατεῖχε ὅλους τοὺς δικούς του. Ἐκείνος πλη-
σίωσε τὴν Ἀλίκη πὺν δὲ μπορούσε νὰ συγκρα-
τήσῃ τὰ δάκρυά της καὶ ὅταν ἡ κα. Βερνιέ τὴν
ἐρώτησε γιατί κλαίει, τὴς ἀπάντησε :

— Κλαίω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου...

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALAIN PELLETIER

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

— Αδελφή Μαρία, είπε η Ήγουμένη, θα μπορούσες να πας εδώ κοντά σε μια επαύλη να περιθάλψεις μιάν άρρωστη, που κινδυνεύει;

— Ευχαρίστως, Μητέρα μου, απάντησε η μοναχή με μια γλυκιά και τρυφερή φωνή. Σας παρακαλώ μάλιστα να με προτιμήσετε.

— Ά! Ώρα! Δέν υπάρχει άλλη στο μοναστήρι καταλληλότερη από σένα. Λοιπόν, άκουσε. Ή κόμησσε ντε Λαβαρλιέτ εινε πολύ βαρειά άρρωστη. Σήμερα μόλις άρθε ο ίδιος ο γυιός της και μās παρακάλεσε να της στείλουμε μιάν άδελφή για να την περιποιείται και να της κρατάει συντροφιά...

— Μά...εσύ είσαι κατάλληλη... Τι έχεις; Τι έπαθες;

— Πράγματι στο πρόσωπο της άδελφης Μαρίας είχε άπλωθει ξαφνικά το χρώμα του θανάτου. Τα μάτια της είχαν πάρει μιά πορτοχάλκινη γυαλάδα και τα χέρια της έτρεμαν. Κάνοντας έντονοις μιά μεγάλη προσπάθεια κατώρθωσε να χαμογελάσει βεβιασμένα:

— Δέν έχω τίποτα, Μητέρα μου... Δέν έχω τίποτα. Ύποφέρω από την καρδιά μου... Κάπου-κάπου με πιάνει ένας παλμός και με βασανίζει μερικά λεπτά... Δέν εινε τίποτα... μου πέρασε...

— Πρόσεξε, άδελφή Μαρία, μήπως είσαι άρρωστη και δέν μπορείς ν' άνδξεις εκεί που θά πās...

— Όχι, όχι! είμαι καλύτερα. Θά πάω... Και πότε πρέπει να φύγω;

— Σήμερα το απόγευμα. Έχεις καιρό να έτοιμασθής! Μόλις φάμε θά έλθη ένα αὐτοκίνητο να σε μεταφέρει στην επαύλη των ντε Λαβαρλιέτ! Σύμφωνοι;

— Μάλιστα, Μητέρα μου. Σύμφωνοι. Πηγαίνω να έτοιμασθώ.

Η άδελφή Μαρία άφου ύποκλίθηκε με σεβασμό, βγήκε από το δωμάτιο της Ήγουμένης και διευθύνθηκε στο κελί της. Μόλις μπήκε μέσα έπεσε έξαντλημένη σε μιά ψιδίνη πολυθρόνα και έφερε τα χέρια της στο πρόσωπο:

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια. Δόσε μου τη δύναμη να ξεχάσω όλες αυτές τις φοβικές άναμνήσεις του παρελθόντος...

...Μά πός, πός μπορούσες να ξεχάσεις ή δυστυχισμένη την τρομερή αυτή περιπέτεια της ζωής της...

Χρόνια τώρα πάλευε με τις άναμνήσεις αυτές, χρόνια προσπαθούσε να ξεχάσει... Μά τίποτα! Το παρελθόν κάθε ήμερα ξυπνούσε πιο ζωηρό μέσα της. Δέν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει την ευτυχισμένη εκείνη εποχή που, μικρή ακόμα, πηγαινε κάθε μέρα σχεδόν στην επαύλη της φίλης της, Λάουρας ντε Λαβαρλιέτ, στην ίδιαν εκείνη επαύλη, στην οποία έστέλλετο σήμερα, τόσο μοιραία, τόσο άπροσδόκητα.

Έκείνο τόν καιρό ήταν ακόμα συμπαθήτριες σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. Με τη Λάουρα συνεδέοντο με μιά στενή φιλία. Κάθε άπόγευμα σχεδόν έπρεπε να φύγουν μαζί άπ' το σχολείο και να πάνε στο σπίτι της Λάουρας όπου οι γονείς της φίλης της την ύποδεχοντο με μεγάλη καλωσύνη. Εκεί ή Έλένη πρωτογνώρισε και τόν άδελφό της Λάουρας, τόν Γκυ, που ήταν ακόμα φοιτητής στο Παρίσι. Είχε έλθει για να περάσει τις διακοπές στο σπίτι του.

Από την ήμερα που ή Έλένη άντίκρυσε τα μάτια του Γκυ αίσθάνθηκε μέσα της ένα παράφορο, ένα φλογερο αίσθημα. Ο Γκυ δέν έμεινε αδιάφορος. Την άγάπησε κι' αυτός με όλη τη δύναμη των 20 χρόνων του.

— Έλένη, της είπε μιά ήμερα που είχαν μείνει μόνοι στον κήπο. Σ' άγαπάω και θέλω να γίνης γυναίκα μου. Δέχεσαι; Θά το είπω και στους γονείς μου. Δέν κατάγεσαι βίβια από οικογένεια εύγενών, όπως έχω, μιά αυτό μου φαίνεται πώς δέν θ' άποτελέσει εμπόδιο στην ένωση μās.

Δυστυχώς όμως οι γονείς του Γκυ ντε Λαβαρλιέτ έμειναν ως το τέλος, άνένδοτοι. Ούτε ν' άκούσουν καν δέν ήθελαν για τόν γάμο αυτό του γυιού του...

Η Έλένη σάν τόμαθε άρρώστησε άρρώστησε βαρύνά... Ο Γκυ ντε Λαβαρλιέτ πάλι παντρεύτηκε λίγον καιρό κατόπιν, με μιά κόρη για την οποία δέν αισθάνονταν τίποτα, άπολύτως τίποτα στην ψυχή του.

Κι' έτσι το έρωτικό αυτό ρωμάντο που άρχισε με τόσες έλπίδες και τόσα όνειρα, τελείωσε με μιά σκληρή άπογοήτευση...

Η Έλένη μόλις σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι, άποφάσισε να κλειστή σ' ένα μοναστήρι. Ήταν άδύνατο πιά να ζήσει μέσα στον κόσμο. Είχε χάσει όλες τις έλπίδες της. Δέν ύληχε πιά γι' αυτήν καμιά χαρά, καμιά ευτυχία...

Η μητέρα της έπεσε στα πόδια της, την παρεκάλεσε, την έκτενσε να μην έπιμείνη στη σκληρή αυτή άπόφαση που είχε πάρει:

— Όχι, όχι, μητέρα μου, άποκρίθηκε με δάκρυα ή Έλένη.

Δέν μπορώ, δέν μπορώ. Μόνο ο Θεός, μόνο ή θρησκεία θά μπορούσουν ίσως να χύσουν λίγο βάλαμο στην ψυχή μου.

Και έφυγε. Στο μοναστήρι αυτό έμεινε τώρα δέκα χρόνια. Τα μαλλιά της είχαν άρχισει ν' άσπρίζουν...

Λίγους μήνες μετά τη χειροτονία της, μιά ξαφνική είδησις έτάραξε τη γαλήνη της ψυχής της. Ο Γκυ ντε Λαβαρλιέτ είχε πεθάνει ένα βράδυ στην επαύλη του από συγκοπή... Πόσο έκλαψε ή καυμένη ή Έλένη για τόν θάνατό του!...

Έτσι ο τελευταίος δεσμός που την ένωνε με τη ζωή είχε κι' αυτός κοπή άπότομα...

Η Έλένη είχε άρχισει κάπως να ξεχνάει τόν παρελθόν όταν σήμερα ή άπροσδόκητη αυτή πρόσκληση στη βίλλα των ντε Λαβαρλιέτ, την ύποχέωνε ύστερα από τόσα χρόνια, να ξαναπαύει εκεί για να περιποιηθή την άρρωστη χήρα του κόμητις, την γυναίκα εκείνη που χωρίς να τόν θέλει, είχε κλείψει την ευτυχία της, είχε συντρίψει τη ζωή της...

Ήτανε βράδυ. Η κόμησσε ντε Λαβαρλιέτ ξαπλωμένη στο κρεβάτι της φαινότανε βυθισμένη σ' ένα βαθύ λήθαργο... Έξω άνοιξε λίγο τα μάτια της. Δίπλα της ήταν καθισμένη μιά μοναχή που μόλις εκείνη την στιγμή φαινότανε, ότι είχε μπει στη κόμησσε της...

— Αδελφή μου! ψιθύρισε ή άρρωστη. Ά! ήρθες; ήρθες;...

— Η Έλένη σηκώθηκε και πλησίασε την κόμησσε.

— Μήπως θέλεις τίποτα; ρώτησε.

— Όχι, όχι! Σ' εύχαριστώ, παιδί μου Δέν θέλω, δέν θέλω τίποτα.

Η φωνή της έβρισκε σιγά σιγά. Φαινότανε, ότι κάτι ήθελε να ειπεί, μιά διάταξη...

— Πώς σάς περιμένα! Σήμερα τόν πρωί έστειλα τόν γυιό μου να σάς φωνάξει! Έχω άκούσει πολλά καλά για σάς... Θά μείνετε; Θέλω να μείνετε κοντά μου, κοντά μου...

— Έχω μεγάλη ανάγκη από την συντροφιά σας...

Η καρδιά της άδελφης Μαρίας χτυπούσε δυνατά. Δέν ήξερε τί ν' άπαντήσει στα ύποχρεωτικά αυτά λόγια της κόμησσε ντε Λαβαρλιέτ. Μερικές στιγμές σιωπής έπακολούθησαν. Η άδελφή Μαρία διέκρινε δίπλα σ' ένα μικρό τραπέζι μιά φωτογραφία.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μέσα της. Ο Γκυ! είν' αυτός!...

Ένα κύμα αίματος έβρανε τόν χλωμό πρόσωπο της μοναχής. Αισθάνθηκε μέσα της μιά δύναμη να πιέζει την ψυχή της. Της έρχονταν να πέσει στα γόνατα της κόμησσε και να της τ' εξομολογήθ όλα, όλα!...

Η άρρωστη άνοιξε πάλι τα μάτια της και κίταξε στο πρόσωπο την άδελφή Μαρία, που καθότανε σιωπηλή δίπλα στο κρεβάτι της...

— Αισθάνομαι, ότι θά πεθάνω... ναί! θά πεθάνω άδελφή μου... Κάποιο μυρτίδι, βασανίζει τώρα τελευταία την ψυχή μου. Πρέπει όμως να σάς τ' είπω... Ναί! Πρέπει να τόν έμπιστευθώ σ' εσένα που είσαι μιά άγία γυναίκα και μπορείς να με συμβουλεύσεις...

Η μοναχή κιντούσε την άρρωστη με μιά έκφραση άπειρου καλωσύνης και αγαθότητας.

— Η κόμησσε ντε Λαβαρλιέτ συνέχισε:

— Είνε τώρα ένας χρόνος που έμαθα, ότι ο γυιός μου ο Ροζέ άγαπάει μιά φτωχή κόρη. Ζή μαζί της πρό τριών χρόνων... Ναί πρό τριών χρόνων!... Δέν μπορεί να την παντρευτεί, γιατί εινε βέβαιος, ότι έχω δέν θά συγκατανεύσω ποτέ σ' έναν τέτοιο γάμο. Γι' αυτό μάλιστα ούτε έτόλμισε να μου πη ποτέ τίποτε σχετικώς. Και όμως αγαπιώνται τόσο! Ύποφέρουν τόσο και οι δύο τους! Πονούν και βασανίζονται γιατί εινε άναγκασμένοι να ζουν χωριστά από τόν κόσμο και να μη μπορούν να φανερώσουν την άγάπη τους.

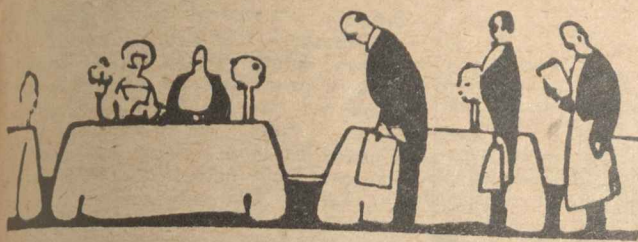
Από τη στιγμή που τόμαθα δέν έξω τι να κάνω. Πρέπει να δεχθώ αυτό τόν γάμο ή να ύποταχθώ στα έθιμα της οικογενείας των ντε Λαβαρλιέτ και ν' άσπηνθώ!...

Στά χείλη της άδελφης Μαρίας διεγράφη ένα μικρό χαμόγελο. Τι τραγική ειρωνία! Πόσο την έπληγωναν αυτά τα λόγια που άκουγε να προφέρωνται από τόν στόμα της κόμησσε... Τι έκπεσε τώρα ν' άπαντήσει; Τι έκπεσε να συμβουλευθεί την κόμησσε;...

Χωρίς να θέλει αισθάνθηκε μέσα της μιά μυστική φωνή να της λέει: «Πρέπει να πής σ' αυτή τη γυναίκα, ότι ή ψυχή σου πιστεύει χωρίς καμιά έπιφύλαξη...»

Και καθώς ήταν καθισμένη σηκώθηκε άπότομα επάνω και είπε στην κόμησσε με σοβαρό ύφος:

— Αν αγαπήσατε κάποτε στη ζωή σας, Κυρία μου, κι' αν νοιώσατε την ευτυχία σ' αυτόν σας τόν έρωτα, μην άσπηνθετε στο παιδί σας, μιά τέτοια μεγάλη χαρά... Όχι! Μή σκεπτεσθε ούτε μιά στιγμή!... Δεχθήτε άμέσως να γίνη αυτός ο γάμος... Μην έμποδίζετε δύο ψυχές έρωτασμένες να ένωθουν... Έκει ψηλά άρχισε ο Θεός

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Σήμερα άνθ'ό, πουλιά, καρδιές χαρούμενα χοροτάζουν όλα μαζί της Άνοιξης τόν θάμα, μεθυσμένα! Άπ' τόν κρασί τόν φλογερή τόν γήλιου, και κιντάζουν πρὸς τόν οὐρανό τη γαλήνη τη χάρα θαμπωμένα.

Άπ' τ' άσπρα σπία του χοροῦ — περιστρεφόν κοπάδι — σταγόνες καπνὸς ὑψώνεται σάν προσεχὴ στὰ οὐράνια και τὰ παδάκια άφρόντισια στο πρόσωπο λειβάδι σκορποῦν τραγούδια πλέκοντας λουλούδια στεφάνια.

Μεθ' άπό φῶς και χρώματα τὸ βλέμμα του διαβάνη! οί μεταλῶδες τὸν άνθ'όρ-ρονον σκυφτὸς τὰ μύρα κι' οί παπαρῶνες ντροπαλὲς σαλεύουνε στο μπᾶτη τὰ ματωμένα φύλλα τους, ντυμένες με πορφύρα.

Κι' ο ὅρκος ποιητὴς πὸν σὴν θεᾷ της Ὀμορφιάς πιστεύει τὸν ποῦ τὸν ήμερα κι' αὐτὸς άφ'ήρη στον αὐθέρτα μαζί με τὸν κορδαλλὸ τὸν φρεσὸν τὸν άνέβη, Ποιᾶζον δια ήμερα την Άνοιξη εδῶ πέρα...

Γ. Κοτζίούλας

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗ

J que, Th baud

Όταν παίζεις στο βιολί σου

Με τὸ μαγευτικό δοξάρι

Όταν μένεις ὅλο χαρά

Να ἄνθ'όρ τον τσαντοῦ,

Στην άπείρατη γαλήνη

Τὴν γη σου την λαμπροῦν

Αἰσθάνομαι ὅλο ἁρμονία

Αἰσθάνομαι σου τὸν ποῦ,

Οί δολοφονικές Σου νότες,

Ὅ, τί θέεις! φεγγοβόλες!

Μαγευμένες εἰνε όλες

Με μιά τέχνη μυστική!

Και στον ήχο τους μεθάει

Η ψυχή σου και πετάει

Πιο άνάλαφρα να νουήσῃ

Την αἰθέρα μουσική!

Ό! τί θεο μεγάλειο!

Γοργορῶνόντας σιά ὕψη,

Πίσω μένει κάθε θλίψη

Πὸν ποῦ τ'ε μας ή γή...

Συγκινητόντας τὰ μάτια,

Στὸν οὐρανό τὰ παλάτια

Με τὴ μάγο μελωδία

Παίρνεις ὅλους μας μαζί!

Μ. Σαριβχεβάνη

προσπαθώντας την άγάπη...

Τα μάτια της Κόμησσε έλαμψαν από μιά παράξενη λάμψη. Ή

αὐτήν ποῦ ήτανε βέβαια ν' ιδῇ τόν γυιό της ευτυχισμένο... Μά

αὐτὸς οί κληρικός έπροσπάθησε να συμβουλευθεί τὸν δόκτα που

έξαικολούθησε και αὐθάρη, έπεχείρησε να τόν άποστοιώσει

με αυτή τη φράση:

— Δέν θά κάνετε άσχημα, όταν είσθε μαζί μας να θυμάστε την

καταγωγή σας.

— Τη θυμάμαι, απάντησε ο κληρικός. Και μπορώ να σάς διαβε-

βαιώσω, ότι είν' είσατες σεις γυιὸς τὸν πατέρα μου, θά έφυλάγατε

γυορούνη.

Ο άρχιεπίσκοπος της Ρουέν είχε προσκαλέσει σε γεῖμα τὸν

ποιητή Μάλερμ, ὁ ὁποῖος

μετὰ τὸ φαγητὸ άποκωμῆ-

θηκε άπάνω στο τραπέζι. Ο

κληρικός μεταχειρίστηκε μα-

ταίως όλα τὰ μέσα για να

τὸν έξυπνήσῃ. Στὸ τέλος παν-

ταζόμενος, ότι θά τὸν συγ-

κινούσε τὸν έλεγε.

Λοιπόν, αγαπητέ μου

ποιητή, δέν θέλετε ν' άκού-

σετε τὸ λόγο πὸν θά βγάλω

άμέσως τώρα στην έκκλη-

σία;

Ο Μάλερμ άπάνησε τὸ ένα

μάτι, τὸν ενάγκλισε και είπε:

— Εἶνε άναγκαίως, κα-

νιούσατε... θά κοιμηθῶ βα-

ρύτερα ἄν άκούσω τὸν λόγο

σας.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Άληθινὸς ἐκδοτικὸς θρίαμβος

Εξώφυλλο με ὑπέροχον και καλλιτεχνικὰ γάτην

ΤΕΤΡΑΧΡΩΜΙΑΝ!...

Εἰκοσιεπτά σελίδες γεμάτες θαυμασίας εἰκόνας τοῦ Θεοῦ Πα-

θους και τῆς Ἀναστάσεως και ἐκλεκτοτάτην ἑλπίαν.

Συνοργασία τῶν γνωστῶτερων Ἑλλήνων λογίων κ. κ. Παύλου Νιρ-
βάνου, Διονυσίου Κοκκίνου, Σταμ. Σταμ., Χάρη Σταματίου,

Κώστα Φαλτάτς, Κλέωνος Πιρζόχου, Σταμού Μπράνιου, Κωστή
Παλαμά, Γεωργ. Δροσίνου, Ρώμου Φιλύρα, Μήτσου Παπανικε-

λακου, Σπυρ. Παναγιωτοπούλου κ. λ. π. Εἶνε διηγήματα Πασχαλινὰ
ή ὁμογραφίαι, ἱστορικὰ πασχαλινὰ περιεργα, Ἀνέκδοτα, Ἀπομνημονεύματα,

ἑλληνικὲς ἱστορικὲς σελίδες, ποιήματα, παραμῦθοι κ. λ. π. κ. λ. π.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Alain Pelletier

Πληροφορίες Τυπογραφείο Σ. ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ (Λέκκα 7) 8-10 π.μ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ Περιοδικὸν

‘ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ’

Θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας
του μίαν

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ «ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» μὲ τὰς
πολλὰς σελίδας της τυπωμένη
ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, θὰ
περιέχῃ πολυχρώμους καλλιτε-
χνικὰς εἰκόνας, πίνακας τῶν
διασημοτέρων Ἑλλήνων καὶ ξέ-
νων ζωγράφων. Ὀλόκληρα ἐ-
κλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια Ἑλ-
ληνικὰ καὶ ξένα. Εἰκόνες ἀπὸ
τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς
Πρωτεύουσας καὶ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν. Διηγήματα, ἱστορίες, ἡ-
θογραφίαι, ποιήματα καὶ ἄλλην
πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕ-
λην τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων
καὶ ξένων λογοτεχνῶν.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

ΑΛΤ!

